

slaae han, at Pensionen ikke skal formindskes med 50 Kr., men med 25, saaledes at vedkommende faar 275, altsaa tilsammen 475 Kr. Paa samme Maade bliver Skalaen videre: en privat Indtægt af 250 Kr. berettiger til en Pension af 250 Kr., tilsammen altsaa 500 Kr.; en privat Indtægt af 300 Kr. berettiger til en Pension af 225 Kr., i alt 525 Kr.; en privat Indtægt af 350 Kr. berettiger til en Pension af 200 Kr., i alt vil altsaa vedkommende faa 550 Kr. o. s. v., indtil man naar det Tal, som han har nævnt som højeste Grænse, og som jeg har betegnet som y, 600 Kr. Det er let at se, hvad Hensigten med dette er; Hensigten er dels at stimulere vedkommendes Ønske om at skaffe sig en Merindtægt og dels at stimulere f. Eks. den unges Ønske om at hjælpe den gamle, hvilket den nuværende Alderdomsunderstøttelseslov modvirker, idet enhver Hjælp fra den unge til den gamle betyder en Hjælp til Staten; paa denne Maade vil Hjælpen fra den unge til den gamle betyde, at hans Kaar løftes op. Jeg foreslaar, at det kommende Udvalg under sin Beskæftigelse med Spørgsmaalets Enkeltheder ogsaa vil tage dette Forslag med ind under sine Overvejelser.

Jeg har dvælet udførligt ved Alderdomsunderstøttelsen, fordi her de to Principper alvorligst støder sammen. Det foreliggende Lovforslag løser ogsaa Spørgsmaalet om den vedvarende arbejdsudgytelses Stilling i nøje Tilknytning til Principperne for Alderdomsunderstøttelse, og det lader sig ogsaa meget vel gøre; ogsaa her i Lovforslaget sikres der Invaliderne en Ret, ikke blot en Adgang beroende paa et vist Skøn.

Overfor det ærede Medlem fra Verninge (Jensen-Sønderup) vil jeg sige, at det i Invaliditetsforsikringen nedlagte Princip, at denne Forsikring væsentlig eller i høj Grad skal bæres af den forsikrede selv, staar i et ejendommeligt Modsætningsforhold til en anden af vore Forsikringsloves Principper, nemlig det i Ulykkesforsikringsloven nedlagte Princip, hvorefter Byrden er lagt paa Arbejdsgiveren. Den vedvarende Invaliditet kan i visse Forhold skyldes Arbejdets Art og Vilkaar, f. Eks. en Invaliditet fremkaldt ved de Erhvervs sygdomme, som det ikke er lykkedes os at

finde Vej til at faa med ind under Ulykkesforsikringen, men den kan ogsaa skyldes andre Forhold, og derfor vilde det vist være ugørligt at finde en Løsning, hvorved Byrden ved Forsikringen mod vedvarende Invaliditet i det store og hele bliver lagt paa Arbejdsgiveren. Men at sige: Forsikringen mod Ulykke lægger vi paa Arbejdsgiveren, men Byrden ved Forsikringen mod en vedvarende Invaliditet — som i mange Tilfælde ogsaa kan skyldes Arbejdets Vilkaar — lægger vi helt paa den forsikrede selv, det er ganske i Strid med det Princip, som er nedlagt i Ulykkesforsikringsloven. Derfor tror jeg, at det er rigtigst, naar man ikke kan lægge Byrden paa Arbejdsgiveren eller finde en Ordning, hvorefter han indtræder i den, da at lægge den paa det offentlige. Jeg siger ligesom det ærede Medlem fra Saks-købing (Rørdam) angaaende Spørgsmaalet om, hvem af Samfundsorganismen der skal bære Byrden, at det er et Spørgsmaal, man kan drøfte uden at komme i Principstrid med hinanden. Den i Lovforslaget foreslaaede Ordning, at det væsentligst bliver Statsmidler, forvaltede af Kommunerne, tror jeg lider af en Mangel.

Jeg kan efter at have fremsat disse Bemærkninger om Lovforslaget og visse Enkeltheder i det udtale, at jeg kan yde min ubetingede Medvirken ved Lovforslagets Behandling ud fra en absolut Tilslutning til dets Hovedprincip. Jeg haaber, at den kommende Udvalgsbehandling, selv om Tiden ikke vil slaa til til dens Fuldførelse — hvad jo ogsaa det ærede Medlem for Københavns 5te Valgekreds (Borgbjerg) forudsatte —, vil kunne yde en værdifuld Medvirken til dette store Spørgsmaals Behandling, saaledes at et eventuelt Regeringsforslag, efter at den nye Rigsdag er traadt sammen, vil kunne drage Nytte af denne Forhandling. Naar et Regeringsforslag ikke tidligere er fremsat, skyldes det — saaledes som jeg antager, at alle Medlemmer af Tinget er klare over — for det første Kravet om Fuldførelsen af Grundloven, som i nogle Aar optog os, og derefter Verdenskrigen, som har gjort det vanskeligt for Ministeriet at udarbejde et saadant. Men jeg ser meget gerne Principperne for dette Lovforslag ført frem til Diskussion, og jeg hilser derfor Lovfor-